

L'idioma d'en Mario, el lampista

Escolto els meus fills com enraonen amb alguns amics: parlen de bebès de Dinopiranya, de xampinyons amb ales, de la llengua retràctil d'un tal Yoshi i dels bigotis d'una nau intergalàctica. Estan parlant d'un videojoc: rememoren escenes i personatges que els han entusiasmat, s'expliquen com arribar a racons que porten a parts ocultes del joc, o de quin color són les fruites que permeten inflar-se com un globus i, així, volar. Em sorprèn la quantitat de detalls que en recorden, la minuciositat amb què són capaços de refer, de narrar, una partida, d'explicar què ha passat a la pantalla i també tot el que han fet amb els comandaments. El joc del qual parlen és una seqüela del Super Mario Galaxy, un dels videojocs més reeixits, una obra mestra per als especialistes, per a la plataforma Wii de Nintendo. Que el lloc que ocupen els videojocs en l'actual cultura de masses és central, és indiscutible. Però, que jo recordi, els darrers anys només l'aparició del darrer Gran Theft Auto, un joc orientat a adults per a la Playstation, ha ocupat un espai destacat en telenotícies i diaris. En canvi, setmanalment ens arriben fil per randa totes les estrenes de cinema o els detalls de la gira de reunificació de tal grup de rock. Però encara que els diaris no en parlin, no tinc cap dubte que, tal com les cançons i les pel·lícules han format el meu imaginari col·lectiu, l'imaginari dels més joves s'està forjant també per les històries, els personatges, els mons inventats dels videojocs. Per això

Bloc recomanat:

www.renovat.org

Des de començament de 2009 un grup d'universitaris gironins mantenen aquest bloc centrat en la tecnologia en el seu sentit més ampli: dels últims aparells als millors llocs d'Internet, però que també s'ocupa dels vehicles de motor, les energies renovables o els videojocs. Els blocs sobre tecnologia, en català, acostumen a tenir una vida curta, segurament perquè els costa de professionalitzar-se, ni que sigui fer les paus i ingressar en publicitat quatre calés per pagar el domini. Tant de bo aquest bloc canviï la tendència, tingui una vida ben llarga i es converteixi en un referent.

— Xavi Riquelme 2010

m'amòina una cosa: quan sento parlar als meus fills i els seus amics de videojocs, m'adono que, igual com un coix que necessita un bastó per caminar, han de recórrer sistemàticament al castellà per parlar-ne. No és estrany, perquè cap d'aquests videojocs té versió catalana. Alguns poden arribar a executar-se en l'anglès o el japonès original, però la immensa majoria són tan monolingües com un pastor de Palència. Aprofitant que la Generalitat ha aprovat una llei per garantir la presència del català als cinemes em demano si, posats a fer enfadar les grans indústries del lleure i la caverna de sempre, no podríem empenyar-los per dues coses pel preu d'una, no sigui que quan tinguem el català mitjanament normalitzat al cinema, resulti que bona part de l'oci passi per unes videoconsols on el català és purament exòtic.